

ULTIMUL URS POLAR

HANNAH GOLD

Ilustrații de Levi Pinfold

Traducere din limba engleză de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOLD, HANNAH

Ultimul urs polar / Hannah Gold ; il. de Levi Pinfold ; trad. din

lb. engleză de Justina Bandol. - Pitești : Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-3863-2

I. Pinfold, Levi (il.)

II. Bandol, Justina (trad.)

821.111

Originally published in the English language in Great Britain by
HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers Ltd.,
under the title:

The Last Bear
Hannah Gold

Text copyright © Hannah Gold 2021

Illustrations copyright © Levi Pinfold 2021

Cover illustrations copyright © Levi Pinfold 2021

Translation © Justina Bandol translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

*Părinților mei, planetei
și urșilor polari de pretutindeni*

EDITURA PARALELA 45

GOLFUL
MORSELOR

LONGYEARBYEN,
arh. SVALBARD
428 KM

BOLOVANII
URIAȘI

**INSULA
URSULUI**

PEȘTERA
URSULUI

LACUL
ÎN FORMĂ
DE INIMĂ

STÂNCILE
ABRUPTE

CABANĂ
+
STATIONE
METEOROLOGICĂ

PUNCT
DE SOSIRE

TROMSØ,
NORVEGIA
534 km

CAPITOLUL UNU

Scrisoarea

APRIL WOOD DĂDU nas în nas cu ursul polar exact la trei săptămâni după ce sosise pe Insula Ursului. Înainte însă trebuise mai întâi să ajungă pe insulă, și călătoria aceasta începuse cu vreo patru luni mai devreme.

Până atunci, viața de zi cu zi a lui April avusese un anumit grad de normalitate, deși ea ar fi fost prima care ar fi recunoscut că e o normalitate cam ciudată.

Tatăl ei era cercetător într-o universitate din apropiere, unde studia tiparele fenomenelor meteorologice. Și, asemenea lor, venea și pleca la cele mai imprevizibile ore – uneori se întorcea acasă la unsprezece noaptea sau ieșea pe ușă exact când April venea de la școală. Lucra câteodată tot weekendul, dar apoi avea trei zile libere în timpul săptămânii. Chiar și atunci se închidea în cabinetul lui și se îngropa în cărți vechi și prăfuite, cu un scris atât de mic, încât te dureau ochii numai să-l deslușești. Când April îi aducea câte o cană de ceai sau masa de seară, el clătina din cap, își scotea ochelarii și o privea curios, ca și cum ar fi uitat complet că are o fată. „Ah!“ spunea. „Mulțumesc... April!“ Apoi pleca din nou ochii și începea să ronțăie capătul creionului, iar ea închidea încet ușa biroului în urmă.

April avea abia patru ani când mama ei murise și, de câte ori se gândea la ea, era ca și cum și-ar fi amintit o minunată vacanță de vară în care fusese cândva demult. Tatăl ei nu se recăsătorise, și asta se vedea în aspectul casei. Era înaltă și subțire și părea

foarte discret nefericită pe la colțuri, iar înăuntru îți venea parcă tot timpul să te zgribulești. Peste toate se întindeau o peliculă subțire de praf și senzația oribilă că lipsește ceva, pe care April nu știa niciodată s-o pună în cuvinte.

Așa că își petrecea cea mai mare parte a timpului în curtea din spatele casei, unde trăia, în mărăcinișul sălbatic, o familie de vulpi de oraș. Era fascinată mai ales de una din ele, pe care o numise Curajoasa, pentru că părea mai îndrăzneată decât celelalte și odată fusese cât pe ce s-o lase să-i dea niște căpșune din mâna ei. Timpul petrecut în curte zbura fără veste și era întrerupt doar de școală. Lui April nu-i plăcea școala – sau fetelor de la școală nu le plăcea de ea. Poate fiindcă mirosea a vulpi sau chiar fiindcă se tundeă singură cu o foarfecă de grădină – April nu știa. Oricum ar fi fost, nici nu-i păsa prea mult, căci prefera oricum animalele în locul oamenilor. Erau pur și simplu mai de treabă.

Apoi sosi scrisoarea.

April mânca niște fulgi de porumb din castron, așezată turcește pe covor, iar în partea cealaltă a camerei, tatăl ei clătina deasupra ziarului de dimineață o felie de pâine prăjită de pe care se scurgea gemul. Era sfârșit de noiembrie, și, când corespondența ateriză cu un bufnet pe covorașul de la intrare, April se repezi la ușă. Să fi fost o carte poștală de la bunica Apple? Ei îi plăcea să trimită felicitările mai devreme și era și bunica ei preferată, pentru că mirosea a gogoși calde cu zahăr și locuia pe malul mării.

Nu era nicio felicitare de Crăciun, ci un plic mare și gros pe care scria DOCUMENTE OFICIALE, cu ștampila poștei din Norvegia.

April îl puse lângă felia de pâine prăjită a tatei, care îl luă absent, gata să-l muște. Când însă își dădu seama ce este, pe față i se așternu o expresie ciudată, ca și cum cineva i-ar fi aprins o luminiță fermecată în ochi.

— Ce e în plic? îl întrebă ea.

— Plecăm în nord, spuse el, citind scrisoarea și cli-pind des. Dincolo de Cercul Polar. Am primit postul.

Sincer, nu credeam – mă gândeam că o s-aleagă pe cineva de acolo. Dar se pare că i-a convins articolul meu despre studiul atmosferei terestre. E o stațiune meteo pe o insuliță, cam la o zi de mers cu barca de coasta Norvegiei.

April țopăi de câteva ori și abia apoi întrebă:

— Ce insulă? Câți oameni trăiesc pe ea?

— Ah! Tatăl lăsa stânjenit privirea în jos. Nu e o insulă de genul ăla. De fapt... n-o să fim decât noi.

— Doar noi doi? April simți prin vine un fior ca o spumă de șampanie. Singuri pe o insulă?

El se aplecă înainte.

— Gândește-te prin ce aventuri o să trecem! O să fim ca Amundsen în Antarctica. Insula nu seamănă deloc cu ce avem noi aici. Sunt multe lacuri, sunt dealuri, pâraie. Imaginează-ți, April! Ultimul mare teritoriu nedescoperit. Nu sunt mașini, trenuri, avioane... Nici măcar drumuri! E un ținut sălbatic, virgin.

Nu era nevoie să mai spună ceva, căci inima lui April o luase deja la goană. Nu doar că aveau să ajungă dincolo de Cercul Polar, aveau să-și petreacă tot timpul

împreună. Doar ei doi. Aveau să facă atâtea! Să construiască oameni de zăpadă, să se dea cu sania pe pante, să...

— Bineînțeles, munca mea acolo va fi foarte importantă, adăugă tatăl cu o expresie cât se poate de serioasă, încât April avu senzația că i se pune o greutate abia simțită în piept.

— Ce-ai să faci?

— Guvernul Norvegiei vrea să-și dea seama mai bine cum afectează încălzirea globală regiunile arctice, așa că eu o să monitorizez datele pe o perioadă de șase luni.

April știa foarte multe despre banchizele care se topeau. Alături de vânătoarea de vulpi, era unul dintre lucrurile care o înfuriau și o făceau în același timp să se simtă inutilă.

— Și școala mea? întrebă ea.

— April, spuse el, aplecându-se înainte. În șase luni de Arctica o să înveți mai multe decât ai putea să înveți vreodată în șase ani de școală.

Ea îl privi din nou. Ochii tatălui ei străluceau și pe obraji îi apăruseră două pete rozalii. Se simți iar străbătută de fiorul acela.

— Când plecăm?

Firește, nu toată lumea fu la fel de încântată. Bunica Apple îi suna de cel puțin trei ori pe zi să le spună cât sunt de nechibzuiți. Dar gerurile de-acolo, dar valurile cât zgârie-norii, dar morsele ucigașe cu colți ascuțiți pe care îi văzuse ea într-un documentar narat de David Attenborough, dar pericolele de pe o insulă fără spital, fără medici de familie, fără nimeni care să-i poată ajuta dacă dădeau de necaz?

Pur și simplu nu era bine pentru o fetiță de unsprezece ani, spunea bunica. Mai ales pentru o fetiță atât de sensibilă ca April, care, mulțumită tatălui ei, se sălbăticiuse deja destul. Cum își putea el închipui că a o lua pe o insulă pustie – și nici măcar însorită – i-ar face bine?

Dar tatăl era încăpățânat când voia și se prefăcea pur și simplu că nu aude.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edmund! răcni bunica la el, frustrată. Îi zice Insula Ursului! Dacă o mănâncă vreun animal?

Deși el încercă s-o asigure că pe Insula Ursului nu e niciun urs, bunica refuză să-l asculte.

— Dacă vezi vreun urs polar, April, îi spuse ea, ține minte SĂ FUGI!

Așa se făcu că pe 1 aprilie porniră în prima etapă a călătoriei. Urma să ajungă cu avionul la Oslo, apoi să-l schimbe până într-un orașel numit Tromsø și de acolo să ia barca până pe Insula Ursului. Când avionul decolă și se avântă cu botul spre nord, April își lipi obrazul de geam și se uită în jos la casa ei care dispărea din vedere.

Porniseră către Cercul Polar de Nord.